

КРИЩОВАУ ФАЛКАУ ПИСМО

Превод от португалски: Симеон Хаджикосев, 1984

chitanka.info

Броят затворниците дните —
за всеки ден по сто години,
а моите тъжни дни невинни
как аз да преброя сега,
о, моя обич и тъга!
Пред вас смирен благоговей,
но днес в тъмницата линея,
без да ви зърна миг дори.
Скръбта, която ме гори,
отсъствието-изпитание
и безгреховно покаяние —
отнесох зад една решетка.
Очите ми във тази клетка
са като със угаснал зрак,
настъпи непрогледен мрак,
откакто ги от вас лишиха,
откакто с вас се разделиха.
Отдавна вече аз, горкия,
в тъмница, сякаш мъртъв, гния
и колко още занаят,
от луд копнеж по вас обзет,
ще страдам със душа ранена?
Но верността ненакърнена
и тук дори ме придружава.
Кой виждал е любов такава
тъй зле да е възнаградена?
На моята душа пленена
сам господ отреди съдбата,
но все пак радва ми душата,
че ангел в пътя ми премина.
Сеньора, не живях мърцина
и този дар е вековечен:
да бъда в ада аз отвлечен
или да пребивавам в рая,
не ще се никога покая,

нито ще ви забравя аз.
И няма да се чуе глас,
че вече — съкрушен от злото,
към друга ме влече окото;
дори така говорят вече,
ала сърцето ми се врене —
аз ви обичам с много страст
и ако тъй е в този час,
ще е до сетния ми ден.
Така ли съм възнаграден
в ответ на чувство тъй голямо?
Ах, спечено зърно бе само
плодът, прибран от мойта нива.
И кой ли мъката ми жива
отхвърлил би от моя взор,
че споменът е друг затвор,
че жив кошмар е сътворила
фантазията с мощна сила
и може да ме порази.
Пролива споменът сълзи
и сам сълзи проливам аз —
последен клетник в свойта страст
и първи само в свойта жал.
Не бих, сеньора, издържал
и сам не знам, какво крепи ме,
че пиша сладкото ви име,
без отговор да съм получил?
Но кой така ви е подучил?
Какви ли думи ви мълвиха,
та най-подир разединиха
сърцата, в таен брак венчани?
А колко вярвах в любовта ни
и че сте с нрав непроменим!
Дори да казват — друг любим
от мене по-богат да има,
не ще го отрека, любима,
ала кълна се с облог свят,

че няма друг на този свят
така да ви обича силно.
Богатството, дори обилно,
не е щит срещу дял суров,
между богатство и любов
потрябва ли да избереш,
без труд ще се произнесеш.
Макар че сам го прогласявам,
не го, сеньора, потвърждавам
и няма да съм уморен
да ви обичам всеки ден,
вместо да диря нова сладост,
забравил нежната си радост
от миналото отлетяло,
изпълнила сърцето цяло,
така, че докато скръбта
ми бъде тука участта,
блажен не ще е никой с вас,
блажен ще страдам само аз,
щом мислено ви съзерцавам
тъй, времето за да забравям,
като че ли пред мен сте жива
и тъй спокойна, тъй щастлива
като в най-хубавия ден.
От този ден бях вдъхновен
и се родиха стиховете,
ала, сеньора, разберете,
слаб е човешкият език,
че спомних прелестния лик,
зениците ви озарени
и моите, от скръб стъмени,
несмогнали да ви забравят,
и сълзите така ме давят,
че писането изоставих.
Каквото трябваше, направих,
дано духът ми да съгледа
поне писмо от два-три реда —

*в ответ на тези редове —
и то дано да назове
това, което в мене диша —
а не успях да го опиша.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.